

Geen Zeep gezien

Onderweg naar beneden om mijn nieuwe cliënt op te halen drong een penetrante, zeg maar gerust pestilente geur mijn neusgaten binnen, een mengeling van ammoniak, riool en opdroogde urine van ten minste drie varkens. In de wachtkamer, een ruimte waar ook mijn secretaresse was gehuisvest, bevond zich de bron van deze onvervalste putlucht, een wat oudere agrariër die mij kwam consulteren over een mij onbekend onderwerp. Achter de rug van mijn cliënt maakte de secreta-

resse met haar handen wapperende handbewegingen voor haar gezicht. Voorzover ze mij wilde attenderen op de stank waren haar gebaren volstrekt onnodig, want in de wachtruimte hing de adembenemende geur van een gierput. Ik gaf mijn cliënt een hand en vroeg hem mee naar boven te gaan. Een schuwe blik naar 's mans kruis, deed mijn bangste vermoedens bewaarheid worden: diverse grotere en kleinere, donkere, opgedroogde vlekken tekenden

zich daar af en het was geen gewaagde gok om te veronderstellen dat man en broek al anderhalf jaar geen zeep hadden gezien.

Bovengekomen zette ik een raam open en bracht vervolgens het gesprek op het juridische probleem van de man. Na enige minuten werd mij duidelijk dat ik het juridische probleem wel zou kunnen behappen, maar onder geen enkel beding nog langer met de man in één ruimte wilde verkeren, zodat ik hem te

kennen gaf dat ik niet was geveerseerd in de voorgelegde problematiek. Vervolgens vroeg de man waar hij dan wel terecht kon.

Op dat moment flitste de naam van confrère Y door mijn hoofd met wie ik de week daarvoor een fikse aanvaring had gehad. 'Gaat u vooral naar mr. Y', zei ik, 'die is heel goed thuis op dit rechtsgebied', iets wat ik achteraf overigens betwijfel. Zorgvuldig noteerde ik naam en adres van het nog nietsvermoedende slachtoffer op een briefje, opdat mijn cliënt zich zeker niet zou vergissen. 'Doet u hem de hartelijke groeten', sprak ik monter, 'hij kan dit varkentje ongetwijfeld wassen.'

Nog weken na het bezoek van mijn cliënt hingen diens geurflarden in mijn kamer. De stank van de herinnering werd slechts gecompenseerd door het zoet van de wraak.

